

статъчно да ни даде да разберемъ защо, презъ всичкото време на тази почивка, войниците ядоха само по четвъртъ хлѣбъ и то отъ царевица. Наистина, влакътъ Феризово — Скопие почна да циркулира още на 20 ноемврий, обаче нѣмаше какво да носи, защото отъ Гюешево до Скопие подвозътъ бѣше извънредно труденъ. Благодарение на упоритата деятелностъ на полковитѣ продоволствени органи, намѣриха се храни на самото мѣсто и чрезъ усилена реквизиция, положението биде въ значителна степенъ подобро. Всички офицери, подофицери и войници отъ прехраната на полка показаха за лишенъ пътъ, че не искатъ да останатъ засѣдени отъ бойната слава на своитѣ другари. Нито опасността предъ въоръженитѣ непокорни албанци, нито голѣмитѣ студове не попрѣчиха на тѣзи безименни герои да изпълнятъ най-блѣсково своя дългъ. Почти презъ всичкото време тѣ сами събираха жито, мелѣха го, мѣсѣха хлѣбъ, печеха го и безъ помощъ отъ интендантството прехранваха не само войнитѣ, но и всичкия добитъкъ на полка.

Само оня, който познава отблизко труднитѣ условия, при които ставаше това импровизирано продоволствие, само той ще може напълно да си представи безпримѣрната преданостъ на офицеритѣ и войнитѣ отъ нестроевата рота.

Презъ четиридесетдневното пребиваване изъ албанскитѣ села и градове, войнитѣ отъ полка имаха случай да се опознаятъ отблизко съ нравитѣ и обичаитѣ на мѣстното християнско албанско население. Въ красивия градъ Дяково и Раховци, прочутъ съ своитѣ изобилни извори, населението въ много скоро време тѣй свикна съ нашитѣ войници, щото почна да се сближава съ тѣхъ.

Мѣстнитѣ християни, за които мъчно можеше да се каже, че сѣ сърби, като почувствуваха нашата търпимостъ и като разбраха, че ние не позволяваме на албанцитѣ да се саморазправятъ съ тѣхъ, се сближиха и разтвориха широко вратитѣ си. Имаше случаи, особено при реквизиция, когато албанцитѣ се показваха далечъ по-непокорни, отколкото християнитѣ. Изобщо албанската кѣща бѣше непристъпна за нашия войникъ. Понѣкога, за да се сломи упоритостта на албанцитѣ, трѣбваше да се употребява сила, а срещу християнитѣ това никога не стана. Иначе албанцитѣ, особено младитѣ, услужиха извънредно много въ претърсванията и изземванията. Леки като сърни, съ праметната презъ рамо пушка, тѣ летѣха предъ нашитѣ конници. И всичко това защо? Само за една пушка! Тѣ напущаха своитѣ жени, деца и всичкия си имотъ само за пушката и за онова право на победителя, да кръстосватъ изъ роднитѣ пушинаци и търсятъ „комити“.

Въ градъ Дяково и Призренъ нашитѣ войници се опознаха съ оседлия животъ на това буйно и воинствено племе, главнитѣ занятия на което бѣха майсторско изработване на сребърни издѣлия, разни накити, сервизи и т. н., тънко тъкачество на памучни и копринени домашни платна, сърмени бродерии, рогозки, дребно желѣзарство, грубо дърводѣлие